

DE GRAFLEGGING

Gezegende hemelse Vader, met de—de tegenwoordigheid van de Heilige Geest reeds hier, naderen wij Uw heilige Woord. En hoewel ik een slechte stem heb, me probeer in te houden en de woorden zo langzaam en gestaag uit probeer te spreken als ik maar kan, vraag ik om Uw goddelijke leiding en de zalving van de Heilige Geest om vanavond onder ons te bewegen. En moge Hij Die alomtegenwoordig is, moge Hij het Woord van God nemen en het aan ieder hart geven precies naar wij het nodig hebben. Moge Hij ons vanavond voeden met de goede dingen van God.

² En vanavond, terwijl we over het Woord spreken, moge onze harten vele mijlen weg zijn op Golgotha waar Jezus die algenoegzame prijs betaalde die vereist werd voor de grote oordelen van God van de Hof van Eden. En mogen we vandaag beseffen dat we vrijelijk gerechtvaardigd zijn door Zijn opstanding en door Zijn dood, begrafenis en opstanding.

³ En vanavond zijn we niet langer van de wereld, want we zijn gekocht met de prijs van het kostbaar Bloed van de Zoon van God. En mogen wij met dankbare harten ons vanavond tot U wenden met heel het verstand en de kracht die wij binnenin ons hebben en U dienen met een zuiver, ongerept hart.

⁴ Sta vanavond toe, Vader, als er sommigen hier zouden zijn die U niet kennen in de vergeving van hun zonden, mogen zij vanavond nederig tot het kruis komen en daar hun zonden belijden aan de God Die rechtvaardig is om te vergeven. En moge dit een geweldige avond voor ons allen zijn. Wij vragen het in de Naam van Uw Zoon, de Here Jezus. Amen.

⁵ Nu, we beseffen dan ook dat er niemand op aarde is die voldoende in staat is om het Woord van God te nemen en het te openbaren, want het Woord is door inspiratie geschreven. De Heilige Geest is de Auteur van het Woord.

⁶ En toen er iemand in de hemel werd gezocht om het Boek te nemen en de zegels los te maken, werd er niemand gevonden in de hemel, noch op de aarde, noch onder de aarde, die waardig was om de zegels los te maken of zelfs om naar het Boek te kijken. En er was een Lam daar dat geslacht was sinds de grondlegging van de wereld, en Hij kwam en nam het Boek uit de hand van Hem Die op de Troon zat en maakte de zegels los en opende het Woord.

⁷ En wij geloven en vertrouwen vanavond op Hem dat Hij het Woord voor ons zal openen; en nu, terwijl ik lees in het 2e hoofdstuk van Handelingen.

⁸ Zoals ik aankondigde: de eerste avond was *De Tweede Komst*, en... van de Here Jezus, wat woensdag was. En

donderdagavond was over *Het algenoegzame Offer*. En vrijdagavond was over *De algenoegzame Verzoening; Het Volmaakte*. Hebt u het gisteravond gekregen? *Het Volmaakte*, hoe wij absoluut onschuldig en volmaakt kunnen zijn in de ogen van God! En vanavond gaat het over *De graflegging*. En morgen *De opstanding*. Precies zoals de dagen opeenvolgen.

⁹ Nu heb ik vanavond gekozen, voor mijn Schriftlezing, uit het boek Handelingen, het 2e hoofdstuk, en het 25e, 26e en inclusief het 27e vers. En het staat er als volgt, Petrus die spreekt.

David, want David sprak van Hem: Ik zag de Here te allen tijde voor mijn aangezicht, want Hij is aan mijn rechterhand, opdat ik niet bewogen worde.

Daarom was mijn hart verblijd, en was mijn tong verheugd; ja, ook mijn vlees zal rusten in hope;

want Gij zult niet mijn ziel in de hel verlaten, noch zult Gij Uw Heilige toestaan om verderving te zien.

¹⁰ Wat een prachtige tekst voor deze avond, om er de context van te krijgen van toen Hij in het graf was.

¹¹ Het eerste waar we naar willen kijken...uw aandacht op willen vestigen, is de onfeilbaarheid van Gods Woord. God houdt Zijn Woord tot op de letter. En vanavond willen we onze gedachten daarop vastzetten, dat God Zich aan Zijn Woord houdt. We kunnen er verzekerd van zijn dat alles wat God in Zijn Woord heeft gezegd, de waarheid is. En geloof rust niet op de verschuivende zanden van de mens zijn ideeën, of de mens zijn theologie, maar het heeft zijn definitieve rustplaats op de onwrikbare Rots van Gods eeuwige Woord.

¹² Het Woord! Als God het gezegd heeft, is dat voor altijd de waarheid. Hij kan het nooit terugnemen, en zeggen: "Ik meende het niet." Ik kan dingen zeggen, en ú kunt dingen zeggen, dan zijn we geneigd het terug te moeten nemen omdat we het gezegd hebben met het beste van onze kennis, en met het beste van ons kunnen. Maar dan—God is zo veel anders dan wij. Hij is oneindig, daarom zegt Hij niet één ding tenzij het absoluut volkomen is. Hij hoeft het nooit terug te nemen, hoeft Zich nooit te verontschuldigen voor wat Hij zei. Het houdt altijd stand als de waarheid.

¹³ Zelfs voor Jezus, in deze geweldige dagen die we nu vieren, toen God werkelijk zijn Zoon doodde voor de zonden van de wereld was het misschien wel duizenden jaren voordat zelfs het fundament ooit werd gelegd. God sprak het Woord en het is een voleindigd product in de hemel wanneer God het spreekt; het is al voleindigd. O, als wij alleen maar konden vatten wat dat betekent, wat zouden wij andere mensen zijn! Om in Zijn Boeken de oordelen te zien die hierin zijn geplaatst voor de ongehoorzamen, het zou een mens zichzelf laten onderzoeken, uur op uur; en het zou de rechtvaardigen zich laten verheugen,

uur op uur, om de zegeningen te lezen die God heeft beloofd aan de getrouwen. En we kunnen er verzekerd van zijn dat elk Woord zal worden vervuld, gewoon onze ziel erop verankeren. Het is altijd zo geweest.

¹⁴ Toen God tot Noach sprak, lang geleden in de antediluviaanse wereld, misschien voordat er ooit een Bijbel werd geschreven, of déze Bijbel, in ieder geval, ooit werd geschreven, vertelde God Noach dat er een storm zou komen, en dat de wateren de aarde zouden bedekken. En zonder één spatje bewijs dat het zou gebeuren, alles er erg mee in tegenspraak, bewoog Noach in vreze en bouwde de ark, bereidde haar. Het was voor de redding van zijn huishouden en zichzelf. God stelde hem nooit teleur, want het was Zijn Woord. Het moest gebeuren toen God zei dat het zou gebeuren.

¹⁵ Nu, toen Job, het oudste boek in de Bijbel, dat misschien werd geschreven voordat Genesis werd geschreven, en het werd opgenomen in de Bijbel. En Mozes schreef de Genesis. Job, in zijn boek, rustte hij met volle overtuiging op de belofte die God hem deed. En hij stond bij zijn brandoffer, zonder een vrees in zijn hart; wetende dat wat God had gezegd, God in staat was om uit te voeren. En toen alles tegen leek te gaan, stond Job standvastig omdat Gods belofte standvastig was. God beloofde Job en Job rustte op die belofte.

¹⁶ O, als de gemeente ooit tot die plaats zou kunnen komen, tot waar zij standvastig zou kunnen rusten op Gods eeuwig Woord als de waarheid! Wat een verschil zou er zijn, wat een correctie zou er zijn, wat een wegsnijden zou er zijn, wat een vreugde zou er zijn, wat een kracht zou er zijn, wanneer mannen en vrouwen God zouden nemen zoals Hij is, dat wat Hij zei de Waarheid is. Hoe de omstandigheden er ook uitzien, dat heeft er niets mee te maken. God heeft het gezegd; dat maakt het vast!

¹⁷ En Job, toen hij in de meest beproevende tijd van heel zijn ervaring was; toen hij in de tegenwoordigheid van God een rechtvaardig man was bevonden. Zelfs God zei dat hij volmaakt was. Er was niemand zoals hij op de aarde. En Satan kreeg het voorrecht om hem te verleiden, en zei: “Ik zal hem U in Uw gezicht laten vervloeken.”

¹⁸ En hij nam bijna Jobs leven, en zou het gedaan hebben, maar God stelde een grens, zei: “Je kunt hem alles aandoen, maar neem zijn leven niet.”

¹⁹ Toen, toen Job in de uiterste verleiding stond van het cruciale moment, zei hij: “Ik weet: mijn Verlosser leeft, en in de laatste dagen zal Hij op de aarde staan. Al vernietigen de huidwormen dit lichaam, toch zal ik in mijn vlees God aanschouwen.” Ongeacht hoe donker het ook leek en hoe onwerkelijk het leek, was er iets waarop Job zijn ziel verankerde: Gods eeuwige

belofte. O, konden wij dat maar doen! Merk op: hij rustte op de belofte: “Ik wéét: mijn Verlosser leeft.”

²⁰ En ik wil dat u opmerkt, voor toekomstige woorden die ik wens te zeggen: Job gaf zijn begraafplaats aan. En toen Job stierf, werd hij aldus begraven.

²¹ Er was nog een man, met de naam Abraham, die God op Zijn Woord nam. En hij geloofde God. En hij noemde die dingen die in tegenspraak waren met de belofte die God hem gaf, alsof ze niet waren. Hij nam God op Zijn Woord. En toen de dagen voorbijgingen en de weken en de maanden en zelfs de jaren voorbijgingen, heeft dat Abraham niet in het minst gehinderd. De Bijbel zei: “Hij wankelde niet door ongelof aan de belofte van God, maar was getrouw, God de eer gevende.”

²² Toen alles leek te . . . elke dag—het werd ook gewoon elke dag moeilijker—maar in plaats van zwakker te worden, werd Job elke dag sterker. O, wat een gezegende verzekerdheid hebben wij! Wanneer problemen op lijken te komen om hetgeen God heeft beloofd iets onmogelijks te laten maken, in plaats van weg te kruipen, terug de wereld in, behoren we des te vaster te staan dan we ooit hebben gestaan op ZO SPREEKT DE HERE. Het behoort het vast te maken wanneer God iets zegt.

²³ En Abraham noemde die dingen die waren alsof ze niet waren, omdat ze in tegenspraak waren met het Woord. En toen Abraham zijn lieveling en vrouw, Sara, verloor, na vele jaren samen geleefd te hebben, kocht hij een stuk grond dicht bij de plaats waar Job begraven was en begroef Sara er. 'k Vraag me af waarom? Zij waren profeten! Zij hadden gezien! Ze maakten contact met God! En nu, toen Abraham stierf, werd hij met Sara begraven.

²⁴ Nu, hij wilde niet dat deze mannen hem dat stuk grond gaven. Hij kocht het in het bijzijn van getuigen. Wat een prachtig type van de doop. Hij kocht het in het bijzijn van getuigen, dat het zijn bezit was. O, dat is de wijze waarop een ware gelovige hoort te komen; niet in een hoek wegglijpen, maar er staan voor de getuigen: “Ik ben een getuige, van de Here Jezus, en van de Heilige Geest, en van Zijn grote werken,” en des te meer naarmate we deze boze dag zien naderen.

²⁵ En toen, toen Abrahams zoon, wat Izaäk was, de belofte zou aan hem gegeven worden. En toen Izaäk stierf, werd hij begraven met Abraham. En Izaäk verwekte Jakob.

²⁶ En toen Jakob . . . stierf, ver weg in Egypte. Maar let op: voordat hij stierf, zei hij tegen zijn profeet-zoon, Jozef: “Kom hier, zoon, en leg je hand op mijn kreupele heup.” Want weet u nog hoe hij kreupel werd, omdat de Engel des Heren zijn heup aanraakte, en vanaf die dag liep hij mank. Hij zei: “Leg je hand op mijn heup, en zweer mij bij de God van onze vaders dat je

mij niet hier in Egypte zult begraven.” Waarom? O, ze hadden het Woord, ze hadden de openbaring!

²⁷ En mag ik hier stoppen om te zeggen dat de gemeente van de levende God is gebouwd op goddelijke openbaring; niet op denominatie, organisatie, niet op geloofsbelijdenissen of doctrines, maar op geestelijk geopenbaarde waarheid van de levende God.

²⁸ Abel, in de hof van Eden, had het, toen de gemeente begon. Hoe wist hij dat hij een lam moest brengen? Waarom bracht hij geen fruit zoals Kain? Maar het werd hem geopenbaard!

²⁹ Jezus eens, in het spreken, zei: “Wie zeggen mensen dat ik de Zoon des mensen ben?”

“Sommigen zeiden dat U ‘Mozes’ bent en ‘Elia’ enzovoorts.”

Hij zei: “Maar Wie zegt ú dat Ik ben?”

³⁰ Ziet u, het berust niet op wat iemand anders denkt, het is datgene wat u weet dat het de waarheid is. “Wat zegt ú?” Die vraag zou een ieder van ons vanavond direct moeten uitdagen: “Wat zegt ú?”

³¹ En Petrus zei snel, zonder enige aarzeling, zei: “Gij zijt de Christus, de Zoon van de levende God.”

³² Als Jezus Die de geheimen van alle harten kende, want Hij was niemand minder dan Jehova gemanifesteerd in vlees, en Hij zei: “Zalig zijt gij, Simon, de zoon van Jonas, want vlees en bloed heeft dit niet aan u geopenbaard, maar Mijn Vader, Die in de hemelen is, heeft dit gedaan. En op deze rots zal Ik Mijn Gemeente bouwen, en de poorten van de hel kunnen haar niet overweldigen.”

³³ En wij mensen, naarmate we verder komen: wij Lutheranen willen door geloof wandelen, wij Methodisten willen jubelen om het te krijgen, u Pinkstern mensen willen in tongen spreken om het te krijgen, maar dat is er tien miljoen mijl bij vandaan.

³⁴ Het is een goddelijke openbaring van de Here Jezus Christus, de Persoon van Zijn Wezen, Die gemanifesteerd is in het hart: “Op deze rots zal Ik Mijn Gemeente bouwen, en de poorten van de hel zullen haar niet overweldigen.” Het werkt perfect met Mattheüs :24, 5:24, of Johannes 5:24: “Hij die Mijn Woorden hoort en gelooft op Hem Die Mij gezonden heeft, heeft eeuwig leven en zal nooit in veroordeling komen, maar is overgegaan van dood tot leven.” Niet omdat u enige verroering, enige emotie kreeg, maar omdat u bent. . . het voorrecht om Christus u vanuit de hemel geopenbaard te hebben: “Op déze rots zal Ik Mijn Gemeente bouwen.”

³⁵ En toen, Jacob, toen hij stierf: zijn zoon liet zijn lichaam inpakken en hij werd begraven met Abraham, Izaäk, Sara en Job, in de heilige landen, in Palestina.

36 Toen, Jozef, die een profeet was. . . Hij was voorspoedig in Egypte. Hij kende God. God had Zich aan hem geopenbaard. En toen hij stierf, zei: “Begraaf mijn beenderen hier niet, maar plaats. . . wanneer. . . Op een dag zal God u zeker bezoeken!” Waarom? Hij rustte met volle overtuiging op het Woord van God aan Mozes: “Vierhonderd jaar zullen ze deze natie dienen, maar Ik zal ze eruit brengen.” Hij rustte met volle overtuiging op het Woord.

37 En wat een prachtige illustratie hier, als u opmerkt. Elke Hebreëer die eraan voorbijging, met z'n rug tot moes geslagen door slavendrijvers; en toen hij naar de beenderen van zijn profeet keek, Jozef, wist hij dat ze op een dag eruit zouden gaan. Want die beenderen werden daar achtergelaten als een gedenkteken, dat ze er op een dag uit zouden trekken.

38 Het is ongeveer vijftien of achttien jaar geleden geweest, toen Billy Paul, een kleine jongen, ongeveer vijf jaar oud, nauwelijks. . . We hadden een kleine bloem die we naar z'n moeders graf brachten, bij het aanbreken van de dag één ochtend, op Pasen, net toen de zon opkwam, bovenkwam, of net voor het licht werd, was het, om dan naar de dienst te gaan. En toen we naar het graf liepen, nam de kleine kerel zijn hoed af toen we naar de plaats liepen waar z'n kleine zusje en z'n moeder begraven waren. En hij begon te snikken, en te huilen, en hij zei: “Papa, is mama daar beneden in dat gat?”

39 Ik zei: “Nee, zoon. Zij is niet daar beneden in dat gat. Ze is een miljoen keer beter af dan jij en ik.”

Hij zei: “Zal ik mama weerzien?”

40 Ik zei: “Door de genade van God, als je dat verlangt, kun je haar weerzien.”

Zei: “Zal haar lichaam ooit uit dit graf opkomen?”

41 Ik zei: “Schat, sluit je ogen en ik zal je een klein verhaal vertellen. Vanmorgen vele honderden jaren geleden was er een graf dat leeg werd achtergelaten.” Ik zei: “Het is een gedenkteken aan ‘zij die in God ontslapen zijn zal Christus met Zich meebrengen wanneer Hij komt.” Zonder een zweem van twijfel rust ik met volle overtuiging op Gods eeuwige belofte!

42 Zoals Job vanouds, wanneer we dat horen: “as tot as en stof tot stof,” doet het me denken aan Longfellow, die zei:

Vertel me niet, in treurige aantallen:
 't Leven is slechts een lege droom!
 En de ziel is dood, die sluimert,
 En dingen zijn niet wat zij schijnen.

Hij zei:

Ja, 't leven is echt! 't Leven is ernst!
En het graf is niet zijn doel;
Want stof zijt gij, tot stof keert gij terug,
Werd niet gesproken van de ziel.

⁴³ Ze noemen het een theofanie, dat als we hier weggaan, we ergens anders ingaan. Wat het ook moge zijn, ik neem het Woord van de apostel, toen hij zei: “Als deze aardse tabernakel, of woonplaats, vergaat, hebben we er reeds één die wacht, om van *deze in die* te gaan.”

⁴⁴ Abraham, Izaäk, Jakob, Job, al de profeten, zij vertrouwden en geloofden dat er een opstanding zou komen, dat de Verlosser zou komen. Zij profeteerden van Hem. Henoch profeteerde van Hem; rustte er met volle overtuiging op, bezegelde zijn getuigenis ermee. Izaäk, Jakob, Daniël, Jeremia, Ezechiël, zij rustten met volle overtuiging op de tijd dat de Messias zou komen.

⁴⁵ En zij stierven, en hun zielen gingen het paradijs binnen. Zij konden de tegenwoordigheid van God niet binnengaan, want (we hadden dat gisteravond) dat het bloed van stieren en bokken zonden niet kon vergeven; het kon zonden slechts bedekken, sprekend van een dag van wanneer het volmaakte Offer; want het bloed in het dier kon niet terugkomen tot de aanbieder, want anders zou hij niet opgehouden hebben dat soort offers te brengen.

⁴⁶ Maar toen de Zoon van God stierf, was het Leven dat in Hem was, niemand anders dan God om terug te komen, en ons aan te nemen in de familie van God. En nu zijn wij kinderen van God; het Leven van Zijn Bloed.

⁴⁷ Nu, let op, snel, terwijl we het volgen. Toen, ginds in het Oude Testament, en degenen die geloofden, en aanbaden, en in het geloof stierven, wachtend op die tijd— de reden dat die profeten dat deden, en in Palestina begraven wilden worden: zij wisten dat de opstanding niet in Egypte zou zijn. Het zou alleen in Palestina zijn.

⁴⁸ Daarom zeg ik vanavond: ik heb allerlei namen; het maakt mij niet uit wat mensen me noemen, dat betekent niets voor mij. Het enige dat ik wil doen, is dit weten: dat ik dood ben geweest en mijn leven verborgen is in Christus, door God, en verzegeld door de Heilige Geest; dat wanneer Hij vanuit de doden roept, ik op die dag zal antwoorden. Begraaf mij in Christus, want zij die in Christus zijn, zal God op die dag met Zich meebrengen.

⁴⁹ Hoe komen we in Christus? I Korinthe 12:13: “Door één Geest zijn wij allen gedoopt in één Lichaam en medeburgers geworden van het Koninkrijk van God.” We beweren pelgrims en vreemdelingen op deze aarde te zijn, niet meer op zoek naar deze wereldse dingen maar uitkijkend naar de komst van de gezegende Koning om het domein over te nemen, van zee tot

grenzeloze zee, wanneer Hij in Zijn heerlijkheid komt. Zeker kijken we uit naar Zijn komst.

50 En dan, zonder twijfel in mijn gedachten, maar dat dat is wat Jezus in Zijn gedachten had, toen Hij hier op aarde was: was die onfeilbaarheid van Gods eeuwige Woord. Want wij weten dat in Hem de volheid woonde van de Godheid lichamenlijk. De gehele Godheid was in Hem. Hij was zowel Vader, Zoon als Heilige Geest, maar woonde in een menselijke vorm; de theofanie van God, het grote beeld van God waarin Hij de mens maakte, en hem vervolgens op aarde plaatste. Hij had een lichaam. God is niet zonder lichaam. God heeft een lichaam, en het lijkt op een man. Mozes zag het, anderen zagen het; en het lijkt op een man.

51 En het is slechts een indruk, *dit*, van wat dat is. En alles op aarde, de schoonheid, de lieflijkheid, de schoonheid van de aarde, is niets anders in de wereld dan een antwoord op een veel betere dan dat, dat ons wacht wanneer we deze wereld verlaten. Want alles op aarde is slechts naar het voorbeeld van dat wat in de hemel is. Alles wat goed is, alles wat rechtvaardig is—alles wat prachtig is—bomen, vogels, alles—is slechts een patroon van wat er in de hemel is.

52 Ons eigen leven is slechts een patroon. Het is slechts een schaduw, en niet het echte. Het is de negatieve kant. Er is de dood voor nodig om het beeld te ontwikkelen, om ons terug te plaatsen in de theofanie waar we vandaan komen. Dan in de opstanding komen we in Zijn gelijkenis, een opgestaan lichaam. Wat een prachtig; niet alleen prachtig, maar het is de echte, plechtige waarheid van Gods eeuwige Woord, dat wij zullen zijn zoals Hij.

53 Merk op: nu, Jezus, bekleed met alle krachten van God, maar toen Hij Satan ontmoette, gebruikte Hij niet één van Zijn krachten. Hij verwees alleen naar het Woord! Jawel. Hij zei: “Er staat geschreven: ‘De mens zal niet leven door brood alleen, maar door elke Woord dat uit de mond van God uitgaat.’”

54 Hoe kunt u dan zeggen dat u thuis kunt blijven en een evengoed Christen kunt zijn als in de kerk? Dat kunt u niet. Lees het Woord! De Heilige Geest voedt Zich op het Woord. De Bijbel is Gods geestelijk dieet, voor Zijn Gemeente. En de Heilige Geest is Degene Die het naar u toe brengt, en het in het hart plaatst, en met dankzegging geeft u het water. En elke goddelijke belofte zal precies voortbrengen wat God zei dat het zou doen. Het moet wel. Het is Zijn Woord, en het is Leven.

55 Nu, ik was vergeten dat ik maar een half uur hoorde te hebben. Het duurt me zo lang om eraan toe te komen tot wat ik wil zeggen.

56 Maar merk op: Jezus, in de laatste uur of twee van zijn leven werden vele, vele profetieën vervuld.

57 Iemand zei tegen mij: “Broeder Branham, *dit* moet gebeuren en *dat* moet gebeuren.”

Ik zei: “Het kan binnen een uur gebeuren.”

⁵⁸ Als u de 22e Psalm zou lezen, en let dan op Zijn stervensuur aan het kruis, ik vergeet nu gewoon hoeveel opmerkelijke profetieën er in de laatste twee of drie uur van Zijn leven vervuld werden! Zeker: “Zij hebben Mijn voeten en Mijn handen doorboord. Mijn God, Mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten?” enzovoort, zoals David het uitriep.

⁵⁹ En dan nog iets: ik wil dat u de waarheid opmerkt, het onfeilbare deel van Gods Woord. De Bijbel zei: “Hij behoudt al zijn beenderen, niet één ervan wordt gebroken.” Want in het type . . . het paaslam was er een type van. Het lam moet zonder gebreken zijn, geen gebroken beenderen mogen er in het lam zitten. En op het uur wanneer Hij . . . dat Hij gestorven was—ze gingen erheen om Zijn benen met een hamer te breken. En net voordat . . . Kijk naar dat uiterst cruciale moment! De man met de hamer, klaar om Zijn benen te slaan, maar Gods Woord zei: “Er zal niet één bot gebroken worden in Zijn lichaam.”

“Hoe zal het gebeuren?” Wij krijgen haast.

⁶⁰ Gods Woord is eeuwig! Als Gods Woord zo volmaakt is, zullen zij die in Christus zijn even zeker opstaan als er een opstanding is. God is net zo verplicht aan Zijn Woord om u te genezen als Hij is om u te redden; want Hij . . . het is Zijn Woord dat het beloofde. Het is Gods Woord, en we hebben geen recht om er van weg te nemen. Maar gewoon te zeggen “dat het de waarheid is.” Geloof het! Ongeacht wat er gebeurt, geloof het hoe dan ook. Dat is de wijze waarop de rest van ze het moesten geloven, en wij zijn daar niet van uitgesloten. God gaf Palestina aan Israël, maar ze moesten vechten voor elke centimeter grond die ze kregen. De belofte is van u, maar u moet vechten voor elke centimeter die opeist; de duivel zal daarop toezien, dat zal hij zeker.

⁶¹ Maar let op, toen ze op het punt stonden om de benen van onze Here Jezus te breken, als die hamer het been zou hebben geraakt en het had gebroken, zou God vals zijn bevonden. Maar er waren niet genoeg duivels in heel de duistere kwelling om die hamer dat dierbare lichaam te laten treffen. Want David, achthonderd jaar voordien, had gezegd: “Er zal niet één bot in Zijn lichaam gebroken worden.” Gods Woord moet als de waarheid staan.

⁶² Maar wat deden zij dan? Ze namen een speer en ramden die in Zijn zijde, en bloed en water kwamen eruit om te vervullen wat de Bijbel zei: “Zij hebben Mijn handen en Mijn zijde doorboord.” Het Woord werd vervuld.

⁶³ Nu, toen Hij stervende was—o, wat een vreselijk uur! Ik denk aan dat lied, en eerlijk, het doet me gewoon vreselijk voelen, als ik denk aan dat lied dat de dichter vele jaren geleden schreef:

Te midden van scheurende rotsen en
verduisterende luchten,
Boog mijn Redder Zijn hoofd en stierf;
De geopende voorhang onthulde de weg
naar 's hemels vreugden en eindeloze dag.

⁶⁴ En toen Hij daar hing, bloedend en stervend, toen Hij Zijn hoofd boog, schaamde de zon zich zo, om neer te kijken op sterfelijke schepselen, die God naar Zijn beeld maakte, om zo'n prijs te moeten betalen om haar te verlossen, dat de zon weigerde in dat uur op de aarde neer te kijken. De maan was zo verlegen tot hij zich terugtrok van z'n plaats. En de sterren keerden hun rug naar de aarde. Wat een verschrikkelijk iets moet zonde zijn! Hoe God ermee moest handelen!

⁶⁵ En om die spottende priesters te zien, met het spuug dat in Zijn gezicht hing. Een man sloeg Hem op het hoofd met een riet en zei: "Als U een Profeet bent, zeg ons wie U geslagen heeft." Eén van hen trok de baard uit Zijn gezicht en sloeg Hem in het gezicht en wilde dat Hij het voor Zichzelf opnam.

⁶⁶ Hij zei: "Als Mijn Koninkrijk van deze wereld was, zou Ik meteen Mijn Vader roepen; Hij zou Mij twaalf legioenen engelen sturen."

⁶⁷ Het had veranderd kunnen worden, maar hoe kon Hij het doen? Hij kon het gewoon niet doen, want het waren Zijn eigen kinderen die het uitriepen om Zijn Bloed. Kunt u zich een papa voorstellen, een vader, met zijn eigen kinderen (in de duisternis) die het uitschreeuwden om het bloed van hun eigen vader? Dat is de reden dat Hij niets anders kon doen dan sterven. Als Hij het niet deed, was het verdoemenis voor Zijn kinderen, was het verdoemenis voor de schepselen. Maar Hij móést sterven, om Zijn volk te redden.

⁶⁸ En toen Hij dat deed, toen Hij Zijn hoofd boog, liep er een rilling over deze oude aarde haar rug. Ze moet een zenuwzinking hebben gehad, want de Bijbel zei dat "de hele aarde, van het zesde tot het negende uur, duister was, dat over het hele oppervlak van de aarde was." En de aarde beefde, en de rotsen scheurden. En de tempelvoorhang scheurde van boven naar beneden; de offerblokken vielen om. De Zoon van de levende God stierf. Hij was zo dood totdat de zon het erkende. Hij was zo dood totdat de maan het erkende. Hij was zo dood totdat de sterren het erkenden. Hij was zo dood totdat de aarde het erkende. Hij was zo dood totdat de elementen het erkenden, de atmosferen het erkenden. Alles moest weten dat dat de Zoon van God was! Want Gods Woord kon niet falen. Hij werd beloofd vanaf de Hof van Eden: "Het Zaad dat de kop van de slang zou vermorzelen."

⁶⁹ Nu, wat gebeurde er met Hem? Waar ging Hij heen, toen Hij het kruis verliet, en in Jozef van Arimathea zijn graf ging?

70 Hij was zo arm dat Hij geen plaats had om zijn hoofd neer te leggen. Hij werd geboren in een kribbe met een slechte naam achter Zich, als “een buitenechtelijk kind.” Hij werd uitgelachen, belachelijk gemaakt, bespot, op aarde. Hij werd bespot en verworpen. En toen Hij stierf, moest Hij sterven door de doodstraf, tussen twee dieven. En had niet eens een plaats om Hem te begraven, en Hij werd begraven in een andere man zijn graf. De God van de hemel Zelf Die naar de aarde kwam! Wie denken wij dat wij zijn, om door een beetje lijden heen te moeten gaan? Wat Hij voor ons deed! Denk erover na, vriend, bestudeer het.

71 De Romeinse soldaat zei: “Waarlijk is dat de Zoon van God.” De zondaar moest het erkennen. Judas zei: “Ik heb onschuldig bloed verraden.” Hij moest het erkennen. De hele aarde erkende het.

72 Waar ging hij dan heen? Wanneer een mens sterft, is het daarmee afgelopen? Nee meneer. Hij moest op die wijze sterven omdat Gods Bijbel zei dat Hij zo zou sterven. En Hij vertrouwde Gods Woord. Dat is de reden dat Hij tijdens Zijn leven kon zeggen: “Vernietig deze tempel en Ik zal hem in drie dagen oprichten.”

73 Want David zei, slechts op één plaats in de Bijbel, onder de inspiratie, toen David, de man van God, de profeet, die gezalft was met het Woord, zei: “Ik zal niet toelaten dat Mijn Heilige verderf ziet, noch zal Ik Zijn ziel in de hel laten.”

74 Jezus zei: “Vernietigt u dit lichaam en Ik zal het in drie dagen oprichten.” Hij wist dat Gods Woord niet kon falen. O tjonge!

75 Als Hij daar met volle overtuiging op kon rusten, gelovend dat Gods Woord niet kon falen, hoeveel te meer kunnen wij er even vol overtuiging op rusten dat wij wedergeboren zijn door de Heilige Geest en dat nu een Getuige in ons hart dat wij weten dat onze Verlosser leeft en op een dag terug zal komen. Wees gerust dat zij die in Christus zijn, God met Zich mee zal brengen! Nu, merk op.

76 Daar was Hij. Hij wist dat niet één cel van dat lichaam zou bederven. Na tweeënzeventig uur zet de ontbinding in. Dat is de reden dat Hij er nooit de drie dagen bleef. Hij stierf op vrijdagmiddag, stond zondagmorgen op. Maar het was binnen die drie dagen. Binnen die drie dagen zou Hij weer opstaan, omdat Hij Gods woord vertrouwde.

77 Hier gaat Hij! Waar ging Hij heen toen Hij wegging? De Bijbel zei: “Hij voer op. Hij ging en predikte tot de zielen die in de gevangenis waren, die zich niet bekeerden in de lankmoedigheid van de dagen van Noach.” Zijn ziel, Zijn Geest, Zijn theofanie van Zijn eigen Wezen, ging naar beneden. Laten we Hem volgen. Zou u Hem vanavond enkele minuten willen volgen? Laten we eens kijken waar Hij naartoe ging.

⁷⁸ Net onder de regionen van sterfelijke wezens ligt het rijk van demonenmacht; daaronder . . . net daarboven liggen de zielen van de onrechtvaardigen; daaronder ligt het domein van Satan zelf, de hel. Dan, net boven ons, ligt de Heilige Geest; dan onder het Altaar liggen de zielen van de rechtvaardige mensen; het volgende is God Zelf. Een die neerwaarts gaat, één die omhoog gaat; de twee geesten zijn hier op aarde en beïnvloeden de mensen van deze aarde.

⁷⁹ En toen Jezus stierf, gaat Hij omhoog daar neer. Ik kan Hem zien op die vrijdagmiddag na Zijn dood, [Broeder Branham klopt op de kansel—Red.] op de deur kloppen van de regionen van de verlorenen. Laten we Hem een ogenblik volgen. De deur gaat open. Er waren vrouwen, er waren mannen, er waren jonge dames, er waren ouderen, ze waren allemaal samen in die afschuwelijke plaats die de gevangenis van de verloren zielen wordt genoemd.

⁸⁰ Als ik tijd had zou ik het u willen vertellen. En misschien is het maar een visioen. Maar op een keer bezocht ik die plaats, en schreeuwde om genade, toen ik een zondaar was die een operatie onderging. Toen ik eruit kwam stond ik in het Westen met mijn handen omhoog naar de hemel en een kruis dat op mij scheen.

⁸¹ Maar in die treurige plaats, daar liep Jezus naar de deur. Alles moest getuigen dat Hij de Zoon van God was, want er werd tot hen gepredikt in de lankmoedigheid van de dagen van Noach. Klopt aan de deur; Hij zei: “Ik ben Hem van Wie Henoch sprak. Ik ben het Zaad van de vrouw, dat de kop van de slang zou vermorzelen. Elk Woord van God is vervuld; Ik ben zojuist ginds op Golgotha gestorven, en Ik heb Mijn Gemeente gekocht. En Degene waarover Henoch sprak, Ik ben Hem.” En ze waren zonder genade, zonder hoop, omdat ze hadden overtreden. En de deur werd in hun gezicht gesloten.

⁸² Verder naar beneden tot in de regionen van demonen! Verder naar beneden tot de poorten van de hel! Hij klopt aan de deur. [Broeder Branham klopt op de kansel—Red.]

⁸³ Dit is toen Hij in het graf was, Zijn lichaam, wachtend op de opstanding. Hij bezocht de plaatsen waar de rechtvaardigen en onrechtvaardigen naartoe gaan; waar ú een dezer dagen heen zult gaan, naar de ene of de andere plaats.

⁸⁴ En Hij klopt aan de deur van de hel. [Broeder Branham klopte op de kansel—Red.] En toen Hij dat deed, kwam de duivel naar buiten. En ik kan hem gewoon horen zeggen: “O, dus eindelijk bent U aangekomen. Ik dacht zeker dat ik U had toen ik Abel doodde.”

⁸⁵ Ziet u, toen dat Zaad werd beloofd in de hof van Eden, heeft de duivel voortdurend geprobeerd dat Zaad te vernietigen. En de dood van Abel, en de komst van Seth, was slechts een dood,

begravenis en opstanding van Christus. Dat Zaad moet doorgaan. En hij probeerde het te vernietigen.

⁸⁶ Hij zei: “Ik dacht dat ik U had, toen ik Abel vernietigde. Ik dacht dat ik U had, toen ik de profeten vernietigde. Ik was er zeker van dat ik U had toen ik Johannes onthoofde. Maar nu, na alles, bent U aangekomen. Ik heb U nu.” O my!

⁸⁷ Ik kan Hem horen zeggen: “Satan, kom hier!” Hij is nu Baas. Grijpt en pakt die sleutel van de dood en de hel van zijn zijde, hing hem aan Zijn eigen zijde. “Ik wil je iets te kennen geven. Je bent lang genoeg een bluffer geweest. Ik ben de maagdelijk geboren Zoon van de levende God. Mijn Bloed is nog nat aan het kruis en de volledige schuld is betaald! Je hebt geen rechten meer. Je bent ervan ontdaan. Geef Mij die sleutels!” Juist ja. Draait Zich om en geeft hem een goede gezonde trap en slaat de deur dicht en zegt: “Blijf daar binnen! Ik ben Baas van nu af aan.”

⁸⁸ Nu, Hij had niet de sleutels van het Koninkrijk, want Hij gaf ze aan Petrus; we krijgen dat allemaal in de ochtend in de waterdoopt. Maar hij had de sleutels van dood en hel, en Hij nam ze; na Zijn opstanding zei Hij: “Ik heb de sleutels van dood en hel.” Petrus had de sleutels van het Koninkrijk. Satan had de sleutels van dood en hel; maar nu heeft Jezus ze, Hij is Baas.

⁸⁹ Hier begint Hij naar boven te gaan. Het wordt Pasen; de tijd gaat snel voorbij. Maar er is nog een groep. Waar is Job? Waar is Abraham? Waar zijn zij? Waar zijn die mensen die Gods Woord vertrouwden? Is Hij ze vergeten? Heeft de dood ze vernietigd? Was dat er alles van? Nooit, nooit; God moet Zich aan Zijn Woord houden.

⁹⁰ Ik kan Hem zien. Laten we een klein kijkje nemen in het paradijs, en daar kijken. En ik zie Sara en Abraham daar rondlopen, en na een tijdje [Broeder Branham klopt—Red.] iets op de deur. Abraham gaat en opent de deur, zei: “Schat, kom hier. Kijk hier eens! Kijk eens hier, dat is precies Dezelfde Die met mij onder de eik stond die dag.” Hij is Abrahams God.

⁹¹ Op dat moment kan ik Daniël over zijn schouder zien kijken, en zeggen: “Dat is de Rots die uit de berg werd gehouwen, net zo zeker als ik hier sta.”

⁹² Ik zie Job opstaan, zei: “Dat is mijn Verlosser, waarvan ik zei dat ik wist dat Hij leefde en op een dag op de aarde zou staan. Mijn lichaam is misschien niet meer dan een klein lepeltje as, maar over een kwartier zal ik er opnieuw in zijn. Dat is Hem.”

⁹³ Ezechiël kijkt erbovenuit en zei: “Ik zag diezelfde Persoon als een Wiel in het midden van het Wiel, hoog in het midden van de lucht draaiend.” O tjonge!

⁹⁴ Dan komt Henoeh langs. Henoeh zei: “Ik zag Hem komen met tienduizenden van Zijn heiligen om gericht uit te voeren.”

⁹⁵ Daar waren de Oude Testament-heiligen aan het wachten, zeker waren ze dat, onder de verzoening van het bloed. Zij konden niet in de tegenwoordigheid van de God, God van de hemel gaan, want geiten- en schapenbloed kon zonde niet wegnemen.

⁹⁶ Maar Hij zei: “Mijn broeders, Ik ben Degene Die jullie denken dat Ik ben. Ik ben het Zaad van de vrouw. Ik ben de Zoon van David. Ik ben de Zoon van God. Ik ben de maagdelijk Geborene. Mijn Bloed heeft ervoor verzoend. Jullie hebben gewacht onder het bloed van schapen en geiten, maar nu verzoent Mijn Bloed en zijn jullie vrij. Laten we naar boven gaan, het wordt bijna Pasen.” Denk er eens aan, dat was ongeveer vanavond negentienhonderd en nog wat jaren geleden.

⁹⁷ Ik kan Abraham horen zeggen: “Heer, wanneer we weer opstaan in ons lichaam; en Sara en ik hielden er zo van; zou U het erg vinden als we snel een kleine pauze daar maken als U op weg bent?”

⁹⁸ Wel, ik kan Hem horen zeggen: “Welnee, zeker niet. Ik ga voor ongeveer veertig dagen bij Mijn discipelen blijven. Kijk maar rond en zie hoe alles eruitziet!”

⁹⁹ Op die glorieuze Paasmorgen (waar we het in de ochtend op zullen pakken, zo de Here wil) toen Hij opstond uit de dood—de Bijbel zei overeenkomstig Mattheüs 27 “dat velen van de heiligen die in het stof der aarde sliepen, opstonden en uit de graven kwamen.” Wie waren het? Abraham, Izaäk, Jakob, Job, zij die door geestelijk geopenbaarde openbaring wisten dat de Verlosser op een dag op de aarde zou staan. Dat zijn zij, de eerstelingen van hen die sliepen. Daar liepen ze in de stad. Ik kan Sara en Abraham zien, jong en vol van . . . en knap en—en vol van leven, om nooit meer oud te worden, nooit meer ziek te zijn, nooit meer honger te hebben, rondlopen in hun lichaam.

¹⁰⁰ Kajafas die daar stond en zei: “Weet je wat? Er was laatst iets gebeurd—kijk maar eens naar de puinhoop waarin deze tempel verkeert! Er is . . . We moeten iemand halen om dat gordijn dicht te naaien. Kijk naar die omgekantelde offerkisten. Wat is er gebeurd? Was die Man een astroloog? Was hij een tovenaar? Of, wat is er gebeurd? Zeg! Kom hier, Josephus, wie is dat jonge stel dat daar staat?”

Abraham zei: “Sara, we zijn herkend. We kunnen beter weggaan.”

¹⁰¹ “Verschenen aan velen!” Dat was niet alles. Terwijl ik sluit, let op. Op een dag, toen, nadat Hij . . . ze een bezoek hadden gebracht; Abraham, Izaäk, Jakob en zij allen een bezoek hadden gebracht aan het thuisland. Toen Jezus opvoer . . .

¹⁰² U zegt: “Broeder Branham, is dat mythisch?” Nee meneer! Ik zal het u in de Schrift tonen over een ogenblik.

103 Toen Hij op omhoog begon te gaan, zij zagen alleen Hem, maar de Oude Testament-heiligen gingen met Hem mee, want de Bijbel zei “dat Hij gevangenschap gevangen leidde, en gaven aan de mensen gaf.” En ik kan Hem zien, terwijl Hij opstijgt en Zich bij Zijn gemeente voegt.

104 Twee engelen uit de groep, die de muziek aan het spelen waren, kwamen daar terug en zeiden: “Gij mannen van Galilea, waarom staat u daar omhoog te kijken? Want deze zelfde Jezus Die werd opgenomen, komt weer.” Zeker! Ze haastten zich terug om zich bij de optocht te voegen.

105 En door de hemelen gingen Jezus en de Oude Testament-heiligen. Ze gingen de maan voorbij, ze gingen de zon voorbij, ze gingen de sterren voorbij. En toen ze in het zicht kwamen van die grote, prachtige witte hemelen, schreeuwden de Oude Testament-heiligen het uit, de Schrift aanhalend: “Heft u op, gij eeuwige poorten, en zijt gij opgeheven! Heft u op, gij eeuwige poorten, en zijt gij opgeheven! En laat de Koning van Glorie binnenkomen!”

106 Al de engelen verzamelden zich boven op de balustrades van de hemel en zeiden: “Wie is deze Koning van Glorie?”

107 De Oude Testament-heiligen zeiden: “De Here der heerscharen, machtig in de strijd! Hij was een Overwinnaar!”

108 De engel drukte op de grote knop en de paarlemoeren poorten zwaaiden open.

109 Rechtstreeks door de stad Jeruzalem heen kwam de grote, machtige Overwinnaar, de Oude Testament-heiligen meebrengend. De engelen-ensembles aan het spelen als de engelen het uitriepen. Hij was de machtige Overwinnaar! Hij had de sleutels van de dood en de hel aan Zijn zijde hangen, ging rechtstreeks langs de paleizen van de heerlijkheid tot Hij bij de Troon kwam. En Hij zei: “Vader, hier zijn ze. Zij geloofden in geloof op Uw Woord dat Ik op een dag zou komen. Ik heb zowel de dood als de hel overwonnen.” Wat was het, broeder? Hij had de littekens in Zijn hand om te tonen dat Hij in de strijd was geweest. Ere zij God in de Hoogste! Hij is die machtige Overwinnaar! “Hier zijn ze, Vader: Abraham, Izaäk en Jakob.”

110 Ik kan Hem horen zeggen: “Zoon, klim hier aan Mijn zijde en zit neer, totdat Ik elke vijand tot Uw voetbank gemaakt heb.” Broeder, op een dag zal Hij weer komen, en wat een dag zal het zijn!

111 Hij zat niet stil, toen Hij in het graf was. Wij denken dat Hij er gewoon dood lag. Maar Hij was beneden, nog steeds aan het overwinnen; Hij ging naar beneden en nam de sleutels van Satan weg; Hij heeft vanavond de sleutels van zowel de dood als de hel. Hij zei: “Omdat Ik leef, kunt u ook leven.”

112 Ik vraag me vanavond af, mijn lieve broeder, zuster, hebt u daar oprecht over nagedacht? Beseft u dat u slechts leeft omdat Hij leeft? Hebt u het voldoende gewaardeerd om uzelf op te offeren en te zeggen: “God, hier ben ik, een zondaar, wees mij genadig?” Hebt u ooit dat algenoegzame Offer aanvaard? Hebt u Hem ooit verteld dat u van Hem hield? Worden uw gevoelens gekwetst als u verkeerd doet? Als u nooit tot die ervaring bent gekomen, nu, in deze graflegging! Terwijl onze tijd wegtikt. Voel me gewoon goed! Maar ik vraag me af als u nog nooit Christus als uw persoonlijke Verlosser hebt aangenomen, ik vraag me af of u dat zou doen terwijl we even onze hoofden buigen, in een woord van gebed.

113 Speel dat *Te midden van scheurende rotsen* als je wilt, zuster Gertie, als je het hebt. Goed, alles zal goed zijn.

114 Met uw hoofden gebogen—ik ga u een heel oprechte vraag stellen. Onthoud vrienden, zondaar of heilige: u bent niet uit bestaan wanneer we u begraven. Uw ziel is ergens. Nu, Jezus bezocht beide plaatsen volgens de Schriften. Waar zou Hij u vinden als u vanavond zou heengaan? Zou de deur van barmhartigheid in uw gezicht worden gesloten, omdat u het hebt afgewezen? Bedenk, niet alleen is Hij een Redder; Hij is een Rechter. U bent nu de rechter; hoe beoordeelt u Hem? Laat Hem nu uw Redder zijn.

115 Een klein verhaaltje komt in mijn gedachten op. Enige tijd geleden zat een kleine jongen in een—een rijtuig. Een wapen werd op straat afgevuurd en de paarden sloegen op hol en hij zou over een steile rotswand gaan. Een jonge cowboy rende erheen, stopte de paarden, net voor het rijtuig over de klif ging, want er lag een baby in. Hij redde de kleine z'n leven.

116 Vele jaren daarna, als hij daar in het gerechtsgebouw stond. Deze zelfde jongeman had een misdaad begaan, nam de weg die verkeerd was, was schuldig. Hij was aan het drinken, gokken, schoot een man neer, en was schuldig, werd schuldig bevonden. En de rechter stond op en zei: “Ik veroordeel u om aan uw nek opgehangen te worden, totdat uw sterfelijk leven voorbij is.”

117 Die jongeman zei: “Rechter!” En hij onderbrak de rechtszaak als hij over de reling sprong, en viel voor de voeten van de rechter om genade. Hij zei: “Rechter, kijk naar mijn gezicht! Kent u mij niet?”

Hij zei: “Nee, zoon, ik ken u niet.”

118 Hij zei: “Herinnert u zich een zekere kleine jongen z'n leven die u jaren geleden redde, van een op hol geslagen paard?”

Hij zei: “Ja, ik herinner het me.”

119 Hij zei: “Ik ben die jongen.” Hij zei: “Rechter, u redde me toen. Red me nu!”

120 De rechter keek op hem neer en zei: “Zoon, die dag was ik uw redder. Vandaag ben ik uw rechter.”

121 Vandaag is Hij uw Redder, zondaar; morgen kan Hij uw Rechter zijn. Laten we dit nu overdenken, terwijl de muziek speelt. En iedereen biddend, degenen die op gebedstermen zijn met God.

122 Ik vraag me vanavond af, nu, snel, degenen die Christus aan zouden willen nemen als persoonlijke Redder, zeg: “God, wees mij, een zondaar, genadig. Ik wil komen door het vergoten Bloed. Ik ben moe om kerken toe te treden en van plaats naar plaats te hollen. Ik wil wederom geboren worden. Ik wil een ervaring in mijn hart dat ik weet dat Christus Zich aan mij geopenbaard heeft door de geestelijke openbaring waar u zojuist van sprak, broeder Branham. Ik wil de geestelijke openbaring, de Heilige Geest in mijn hart, mij levend makend, Christus werkelijker tot mij brengend dan ik voor mijzelf ben. Ik verlang naar die ervaring, broeder Branham. Wilt u voor me bidden terwijl ik mijn hand opsteek?” Wilt u nu uw hand opsteken, die het verlangt, om aan gedacht te worden. God zegene u, dame. God zegene u daar achterin, dame. Dat is goed. God zegene u, meneer. Dat is goed. Steek uw handen omhoog, nu, doe uw hand maar omhoog.

123 Hoe, zou u beschaamd zijn? Zou u zoiets kunnen afwijzen, vriend? Denk eraan.

124 “O,” zegt u, “broeder Branham, predikers hebben jarenlang gepredikt.” Dat weet ik; maar een dezer dagen zullen ze ophouden met prediken. En zoals het eruitziet, zou het meteen kunnen zijn. U zult uw laatste prediking horen. Eerlijk gezegd zou dit uw laatste kunnen zijn.

125 “O,” zegt u, “ik ben jong.” Dat doet er niet toe. De dood is geen aanzien des persoons, of leeftijd of bekwaamheid.

126 Wilt u Hem nu aanvaarden als persoonlijke Redder door uw hand op te steken, te zeggen: “God, wees mij genadig”? Steek uw hand op met de rest van dezen en zeg: “Ik wil Christus nu aannemen.” Wilt u uw hand opsteken?

127 Iemand die teruggevallen is, zeg: “God, wees mij genadig. Ik wil deze avond tot Christus terugkeren, zodat morgen een nieuwe opstanding voor mij mag zijn.” Wilt u uw handen opsteken? Doe uw handen omhoog, zeg: “Wees mij genadig. Ik wil nu komen.” Wilt u het doen? Steek uw hand omhoog; zeg: “Ik ben een teruggevallene geweest, maar vanavond . . .” God zegene u, dame. God zegene u. Dat is goed. “Ik zal Christus aannemen als mijn persoonlijke Redder. Ik zal Hem vanavond aannemen. Ik ben vele jaren van God afgedwaald, maar nu kom ik thuis.” Wilt u Hem vanavond aannemen, dat dit een nieuwe opstanding voor u mag zijn, uw oude leven afgelopen mag zijn?

128 Deze dame komt naar het altaar om haar belijdenis te doen, om er te staan. Wil iemand anders hier hun plaats nemen, hier

met haar naar voren komen, op hun belijdenis? Wilt u opstaan en ook naar het altaar komen? Het altaar is open. Zeker. Kom nu maar naar voren. Als u hier wilt staan en bidden, zal het allemaal in orde zijn. Kom maar. Wilt u komen? Op de belijdenis van uw geloof, op uw geloof in de Zoon van God, wilt u nu komen? In orde.

¹²⁹ Het is aan u, bedenk dat. U bent degene. Bent u een zondaar? Bent u een teruggevallene? Bent u koud en van Christus weg? En u wilt nu opnieuw met Hem opgewekt worden, het leven opnieuw beginnen? Hoe zit het met u, man en vrouw, die een—die het een lange tijd niet met elkaar eens zijn geweest, thuis ruzie makend? Wilt u nu niet komen en dat rechtzetten met God en met elkaar? Pasen echt een Pasen voor u maken, een nieuw thuis beginnen.

¹³⁰ Wat met u die nooit hebt. . . die thuis nooit gebed hebt gehad— u gaat gewoon naar huis van de kerk en probeert zo goed mogelijk te leven, brengt het gezin nooit samen om te bidden? Dat is waarom we misgedrag onder de jeugd hebben en de dingen die we hebben. Dat is waarom de Amerikaanse gezinnen gebroken zijn. Wilt u niet komen, vanavond opnieuw beginnen? Wilt u het doen? U bent uitgenodigd. Denk eraan, ik ben nu uw prediker, ik zal een getuige zijn op die dag.

Terwijl we onze hoofden dan nu gebogen hebben voor gebed.

¹³¹ Onze gezegende hemelse Vader, vanavond brengen wij U dit gehoor, op de meest plechtige, heilige manier die wij kennen. Wij naderen nederig Uw Troon. En na de boodschap vanavond, dat, die grote graflegging, dat Hij nooit stil heeft gelegen; Zijn ziel ging regelrecht in de regionen, en voltooide het werk van God, waartoe Hij verordineerd was. En morgenochtend ontdekken we waar Hij door de sferen boven ging, alles overwinnend, in Zijn opstanding. Maar Hij kwam eruit op Paasmorgen voor onze rechtvaardiging. En we ontdekken dat Hij de Heilige Geest terugzond om de mens van zonde te overtuigen.

¹³² En wij bidden vanavond, Here, dat degenen die hun hand opstaken, aan gedacht mogen worden voor Uw aangezicht. Moge hun beslissing vanavond uit hun hart komen, dat zij U hebben ontvangen, en U geloven, en mogen zij vanavond verzegeld worden door het zegel der belofte, de Heilige Geest. Sta het toe, Vader. Want wij dragen ze aan U op met deze boodschap vanavond. Moge het degenen zegenen die het hoorden, degenen, Here, die het met zich mee naar hun huis zullen nemen en laat het diep in hun harten zinken. Mogen zij leven op het Woord van God. Sta het toe, Vader, want we vragen het in Christus' Naam. Amen.

DE GRAFLEGGING DUT57-0420
(The Entombment)

PASEN OPWEKKING SERIE

Deze Boodschap door Broeder William Marrion Branham werd oorspronkelijk in het Engels gebracht op zaterdagavond 20 april 1957 in de Branham Tabernacle in Jeffersonville, Indiana, de Verenigde Staten en werd van een magnetische bandopname genomen en onverkort in het Engels gedrukt. Deze Nederlandse vertaling is gedrukt en verspreid door Voice Of God Recordings.

DUTCH

©2023 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS, EUROPEES KANTOOR
POSTBUS 78, 9520 AB NIEUW-BUINEN, NEDERLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.

www.branham.org

Copyright kennisgeving

Alle rechten voorbehouden. Dit boekje mag thuis op een printer worden gedrukt voor eigen gebruik of om kosteloos te worden weggegeven, als een hulpmiddel om het Evangelie van Jezus Christus te verspreiden. Dit boekje mag niet worden verkocht, op grote schaal vermenigvuldigd, op een website geplaatst, opgeslagen in een terugzoeksysteem, in andere talen vertaald, of gebruikt worden om fondsen te verwerven zonder de uitdrukkelijke schriftelijke toestemming van Voice Of God Recordings®.

Voor meer informatie of voor overig beschikbaar materiaal kunt u contact opnemen met:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org